

Lov na šialenca

Yaril sa neveriacky díval na svoj zhorený domov, v ktorom strávil detstvo. Nemohol uveriť vlastným očiam. Dlhú chvíľu s Egilom stáli na mieste, snažiac sa spracovať fakt, že to, čo vidia, je pravda. Keď sa Yaril konečne odhodlal spraviť prvý krok, zastavila ho čiasa ruka.

„Je mi to úprimne ľúto,“ začul za sebou známy hlas.

Patril ich dobráckemu susedovi, ktorý stál pri Yarilovej rodine v ťažkých chvíľach otcovej choroby. Ani nepostrehli, kedy sa pri nich zjavil.

„Čo sa tu stalo?“ opýtal sa Yaril bez toho, aby sa otočil. Iba civel na trosky, ktoré ostali z jeho minulosti.

„Tá tragédia sa udiala asi pred týždňom. Ťažko sa mi opisuje. To, čo ti teraz poviem, bude znieť neuveriteľne,“ pozrel do zeme a premýšľal, ako bude pokračovať. „Bola noc a väčšina dediny už dávno spala, keď sa nad našimi strechami ozvalo škrekľavé kvílenie. Zvieratá z toho zvuku šaleli a zobudilo to snáď každú dušu v Skaline. Pozrel som von z okna a oblohou sa prehnal obrovský čierny tieň. Hoci som dobre nevidel, podobalo sa to na draka s krídlami dlhými ako celý môj statok. Pristálo to vzadu,“ ukázal rukou k ovocnému sadu, „a zožralo jedného z Drahošových koní. Len tak... ako orol zajaca. Nikto z nás nič podobné v živote nevidel!“

„Čo sa ale stalo s mojou rodinou?“ nevydržal Yaril.

„Vtedy sme si všimli, že má to monštrum na chrbte jazdca. Ten zišiel na zem a zamieril rovno k vášmu domu. Keď Drahoš videl, čo mu spravila tá obluda s jeho koňom, postavil sa neznámemu do cesty so sekerou a začal sa mu vyhrážať. Nemal to robiť. Muž ho jednou rukou schytil pod krk a zlomil mu väz. Drahoš nestihol ani zakričať. Po tejto scéne si nikto z ľudí netrúfol toho netvora zastaviť. Vošiel do vášho domu. Začali sa ozývať výkriky a výbuchy. Bolo to, ako keby vo vašej chalupe vyčínalo samo peklo. Dom čoskoro pohltili plamene. Potom jazdec vyšiel von, nasadol na tú obludu a stratil sa opäť na oblohe. Vzápätí sme utekali s chlapmi hasiť oheň a zachrániť Lysandra s ostatnými. Ale už bolo neskoro...“

Mladý kúzelník potláčal slzy, hrdlo mu sťahovalo a nevedel zo seba vydať ani hláska.

„Z domu sme zachránili aspoň niečo. Je síce značne poškodený, ale s chlapmi by sme ti ho pomohli opraviť. Starosta určite pomôže aj nejakou tou zlatkou.“

Yaril zhlboka potiahol nosom a pritlačil si k oku rukáv habitu, ktorý vsal prúd slz.

„Ďakujem.“ Náhle mu nádej podsunula vnuknutie. „Koľko tiel ste našli v dome?“ opýtal sa hlasom skresleným plačom, dúfajúc, že nepadla celá jeho rodina.

„Tri.“

Yarilovi sa roztriasli kolená.

„Keď sme ich našli,“ pokračoval, „telá boli tak ohorené, že sa dalo sotva rozoznať, kto je kto. Dokonca aj Yanisova zbroj sa úplne rozpadla.“

„Zbroj?“ zarazil sa Yaril. „Yanis nikdy nenesil zbroj. To nemohol byť Yanis!“

„Ale ja som mal pocit, že som ho tu pár dní predtým videl. Kto iný by to teda mohol byť?“

Yaril mlčal a neodvažoval sa ani hádať. Yanis to však určite nebol.

* * *

Egil šablou prehrabol ohorené zvyšky na podlahe. Odhadol, že to bude do tla zhorená polička zo steny, na ktorej bola predtým nejaká keramika. Teraz z nej ostali iba čierne črepy.

„Čo vlastne hľadáme?“ opýtal sa Yarila, ktorý opatrne rozkopával popol s úlomkami niekdajšej postele.

„Čokoľvek, čo by nám prezradilo niečo o vrahovi alebo jeho zámeroch.“

„Chceš mi povedať, že netušíš, prečo zabili tvojho otca?“

„Ani v najmenšom.“

„Nemôže to súvisieť s tým, prečo nás pozýval k sebe? Doteraz som sa ťa nevypytoval. Myslel som, že nám to povie on. Ale ty určite vieš, čo od nás potreboval, či nie?“

„Budeš prekvapený, ale nie. Pýtal som sa na dôvod, ale odvrkol, že nám ho povie všetkým, keď sa vrátíme.“

„A prečo si myslíš, že ten tretí, koho našli, nebol Yanis?“

„Nenosili sme brnenia. Naša rodina nič podobné doma nemala.“

„Zvláštne. Vždy som ti chcel navrhnúť, aby si si jedno kúpil. Mohlo by ti raz zachrániť život.“

„Obťažkaný pancierom by som sotva zvládol už aj tak komplikovanú gestikuláciu pri kúzlení. Nehovoriac o tom, že sa v ňom človek potí a je nepohodlné.“

„Keď myslíš... Ale späť k Yanisovi. Kde teda je? Kto je potom ten nešťastník zapečený v brnení?“

„Možno Yanisov priateľ, ktorého priviedol za otcom. Bratovi sa zrejme podarilo zachrániť. Aj keď... asi by sa ma už snažil vyhľadať,“ zosmutnel. „Celé mi to nedáva zmysel. Poď, na prízemí už asi nič nenájdeme. Pôjdeme sa pozrieť do pivnice.“

Yaril párkrát škrtol kremeňom o kresadlo. Lampáš osvietil schody vedúce do pivnice pod domom. Podľa vzhľadu kamenných stien sa dalo usúdiť, že požiar sa až sem nedostal, ale prevrátene sudy a stojany na víno v miestnosti pod nimi prezrádzali, že útočník áno. Nejakú dobu si obzerali miestnosť, až kým nenašli kamenný kváder vyťahnutý z jednej zo stien asi v úrovni kolien.

„Zvláštne,“ povedal Egil, „posviet mi sem, prosím ťa.“

Yaril si čupol k malému otvoru, aby mohol zasvietiť do dutiny za ním. Nachádzal sa tam priestor nie širší a vyšší ako jedna stopa. Úkryt bol však úplne prázdny.

„O tomto si vedel?“ opýtal sa Egil.

„Nie, vždy bol pri stene tamten stôl,“ ukázal do rohu na rozbitú dosku, z ktorej trčala už iba jedna drevená noha.

„Človeče, ten si nerobil starosti so zahladením stôp,“ poznamenal.

„Žiaľ, nič z toho, čo po sebe nechal, nám neprezradí, kto to bol.“

„Mňa by teraz skôr zaujímalo, kto bol tvoj otec. V tomto tajnom úkryte musel mať uložené niečo veľmi dôležité. Nikto ma nepresvedčí, že vrah si sem prišiel pre odložené úspory.“

„Otec bol vždy tak trochu záhadný a veľa vecí tajil aj pred mamou. Často chodieval do Ife a... Myslím, že viem, kde nájdeme ďalšiu stopu...“